

Sygn. akt V CSK 353/15

POSTANOWIENIE

Dnia 15 grudnia 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Teresa Bielska-Sobkowicz

w sprawie z powództwa J. W.

przeciwko B. S.

o uznanie czynności prawnej za bezskuteczną,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 15 grudnia 2015 r.,

na skutek skargi kasacyjnej pozwanej

od wyroku Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu

z dnia 12 grudnia 2014 r., sygn. akt I ACa 1348/14,

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania i
zasądza od skarżącej na rzecz powoda 1800 (jeden tysiąc
osiemset) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania
kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

W związku ze skargą kasacyjną pozwanej B.S. od wyroku Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 12 grudnia 2014 r. Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek umożliwiających realizację publicznoprawnych funkcji skargi kasacyjnej. Tylko na tych przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie o przyjęciu lub odmowie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. Dopuszczenie i rozpoznanie skargi kasacyjnej ustrojowo i procesowo jest uzasadnione jedynie w tych sprawach, w których mogą być zrealizowane jej funkcje publicznoprawne. Nie w każdej zatem sprawie, nawet w takiej, w której rozstrzygnięcie oparte jest na błędnej subsumpcji czy wadliwej wykładni prawa, skarga kasacyjna może być przyjęta do rozpoznania. Podkreślenia wymaga, że Sąd Najwyższy nie jest trzecią instancją sądową i nie jest jego rolą korygowanie ewentualnych błędów w zakresie stosowania czy wykładni prawa w każdej indywidualnej sprawie.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżąca oparła na przesłankach uregulowanych w art. 398⁹ § 1 pkt 2 i 4 k.p.c. Przesłanki te nie zostały spełnione.

Oparcie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na tym, że istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów wymaga wykazania, że określony przepis prawa, mimo, iż budzi poważne wątpliwości, nie doczekał się wykładni albo niejednolita wykładnia wywołuje wyraźnie wskazane przez skarżącą rozbieżności w orzecznictwie w odniesieniu do identycznych lub podobnych stanów

faktycznych, które należy przytoczyć (zob.: postanowienie SN z dnia 13 czerwca 2008 r., sygn. akt III CSK 104/08, www.sn.pl; postanowienie SN z dnia 28 marca 2007 r., sygn. akt II CSK 84/07, www.sn.pl).

Skarżąca odniosła tę przesłankę przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania do art. 530 k.c., wnosząc o wyjaśnienie pojęcia działania w zamiarze pokrzywdzenia przyszłych wierzycieli, jako wywołującego rozbieżności w orzecznictwie sądów. Pomimo rozbudowanego wywodu prawnego nie wykazała jednak zasadności tego wniosku. Z ustaleń dokonanych w niniejszej sprawie wynika bowiem, że działanie dłużnika było ukierunkowane na wyeliminowanie jedyne go składnika majątku spod egzekucji, zatem było to zdziałane w zamiarze pokrzywdzenia, co najmniej obejmującym świadomość pokrzywdzenia. Kwestia ta wyjaśniana była w licznych orzeczeniach Sądu Najwyższego (zob. wyroki z dnia 29 maja 2015 r., sygn. akt V CSK 454/14, z dnia 28 listopada 2014 r., sygn. akt I CSK 33/14, z dnia 9 listopada 2011 r., sygn. akt II CSK 64/11, OSNC Zbiór Dodatkowy nr A/2013, poz. 5, z dnia 6 marca 2009 r., sygn. akt II CSK 592/08, z dnia 7 lutego 2008 r., sygn. akt V CSK 434/07, z dnia 28 marca 2003 r., sygn. akt IV CKN 1965/00, niepubl., wszystkie dostępne na internetowej stronie Sądu Najwyższego). Powołanie się na rozbieżności w orzecznictwie sądów wymaga ponadto wskazania takich orzeczeń, wydanych przy tym w identycznym lub zbliżonym stanie faktycznym. W skardze wskazano przykłady orzeczeń sądów powszechnych i wyrażonych w nich poglądów prawnych, brak jednak odniesienia się do stanów faktycznych, na podstawie których poglądy te zostały sformułowane.

Powołanie się na oczywistą zasadność skargi wymaga wykazania niewątpliwej, widocznej na pierwszy rzut oka, bez konieczności głębszej analizy, sprzeczności wyroku z przepisami prawa niepodlegającymi różnej wykładni (por. m. in.: postanowienie SN z dnia 8 marca 2002 r., sygn. akt I PKN 341/01, OSNP 2004, nr 6, poz. 100; postanowienie SN z dnia 10 stycznia 2003 r., sygn. akt V CZ 187/02, OSNC 2004, nr 3, poz. 49). Skarżąca oczywistą zasadność skargi kasacyjnej odniosła do naruszenia art. 530 k.c. Trzeba zwrócić uwagę, że powołane w skardze przyczyny kasacyjne wykluczają się wzajemnie. Jeżeli bowiem naruszenie konkretnego przepisu jest rażące, widoczne *prima facie*,

to z reguły nie występuje potrzeba wykładni tego przepisu przez Sąd Najwyższy. Jeżeli taka potrzeba istnieje, to o oczywistej zasadności skargi nie może być mowy.

Wobec powyższego, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji. O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 k.p.c.